

NOVA SÈRIE PER A
LA PENNY DE 'THE
BIG BANG THEORY'

Dos mesos després del final de *The Big Bang theory*, una de les seves protagonistes, Kaley Cuoco, ja té nou projecte. L'actriu, que a la comèdia donava vida a la Penny, serà la protagonista de *The flight attendant*, una sèrie d'intriga sobre una hostessa de vol que

es desperta després d'una nit de borratxera amb un cadàver al costat i sense recordar res del que ha passat. La ficció, produïda per Greg Berlanti, és un dels projectes de la plataforma de *streaming* que prepara el grup Warner Media.

LLIBRES

Pere Sureda, editor de Navona; Esther Vera, directora de l'ARA, i David Jiménez, autor del llibre, durant l'acte de presentació d'ahir. MANOLO GARCÍA

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“Una seqüela d'“El director”? Cabrons! Feu-la vosaltres!”

David Jiménez presenta la traducció catalana del seu llibre sobre mitjans de comunicació i poder

“Ja t'ho vaig dir. Ets massa periodista i massa poc fill de puta per ser director d'un diari”. Ho explica David Jiménez al seu llibre *El director*. Li va dir el Reporter (de qui amaga el nom), periodista d'*El Mundo* quan ell hi era al capdavant. Una anècdota ben eloqüent que, a més a més, fa pensar de seguida en Carles Capdevila, que en el seu comiat com a director de l'ARA va explicar que va viure una escena quasi calcada. Serveix a la perfecció per resumir l'esperit i el contingut d'un llibre que quan va aparèixer en castellà fa uns mesos va comportar una sotragada dins la professió: un exdirector de diari que s'atreveix a airejar les misèries d'un sector poc avesat a l'autocrítica. Quines misèries? Doncs totes resumides en una: les servituds empresarials d'un diari i els interessos polítics als quals se suposava que havia de servir.

Jiménez explica al llibre com s'ha de despenjar el telèfon a un polític i, sobretot, com se li ha de penjar. Amb un estil àgil i a cor obert, relata les servituds d'una redacció viciada durant molts anys a la qual arribava després de vint anys d'exercici intens de la professió com a enviat especial a Orient i corresponal de

guerra. Massa ingenuïtat? “Segurament sí”, respon ell sense dubtar.

Ahir es va presentar a la llibreria Laie la versió en català del llibre, editat per Navona, amb la participació de Jiménez i de la directora de l'ARA, Esther Vera. Estava previst també que hi assistís Màrius Carol, director de *La Vanguardia*, però un compromís a Madrid a la mateixa hora li va fer anul·lar la cita. “És un llibre que resultarà molt útil als estudiants de periodisme perquè explica que el rei va nu”, argumenta Vera. Qui és el rei nu? El periodisme, esclar. A criteri seu, un dels elements substancials del llibre és que fa llum sobre els greus condicionants que viu la premsa avui en dia: “És diferent un mitjà que viu de grans acords amb empreses i amb l'Estat que un mitjà que depèn en bona mesura dels seus subscriptors i del que ells paguen per poder-lo llegir”. La referència a l'ARA és més que clara.

Poder
“El llibre és la crònica de la derrota del periodisme a ls anys Rajoy”

David Jiménez explica que en els mesos que porta en circulació el llibre li ha proporcionat moltes alegries i el convenciment que no ha sigut especialment valent per escriure'l: “No és una qüestió de valentia sinó de la covardia que hauria suposat no haver-lo escrit”. En aquest sentit, afegeix que si els periodistes ens passem el dia despullant les misèries de polítics i empresaris, per què no hauríem de fer el mateix amb les nostres pròpies misèries? “He trigat vint-i-cinc anys per anar a recollir el meu títol a la Complutense; estava mirant de guanyar-me'l abans de tenir-lo en propietat”, bromeja.

Vera recorda el personatge fabulós del comissari Renault de Casa Blanca, quan entra al bar del Rick i exclama “Quin escàndol! Aquí es juga” mentre rep uns diners de sota-mà. “Què és aquest escàndol! Aquí es menteix”, rebla Jiménez a compte de la ingènua descoberta que va

fer quan es va convertir en director de diari. La ingenuïtat, sí, “la ingenuïtat de creure que allò que havia posat en pràctica durant vint anys d'exercici periodístic podia servir-me també com a director”. De tot el *feedback* rebut durant aquests mesos, Jiménez s'enrecorda especialment del missatge d'un important locutor de ràdio –no en diu el nom– que li va confessar sentir-se avergonyit mentre llegia el llibre: “Tot el que hi expliques ho he vist i viscut i no he sigut capaç d'explicar-ho jo”, li va etzibar compungit.

De fet, són molts els companys periodistes que l'animen a escriure una continuació d'*El director* i ell sempre pensa el mateix: “Cabrons! Per què no la feu vosaltres?” En aquest sentit, poques coses li agradarien més al periodista que el seu llibre fos una mena de “*me too*” de la professió, que altres companys s'atreïssin a explicar amb veu alta experiències i situacions similars a les que ell denuncia. Com a definició succinta i precisa del que és la seva obra, Jiménez diu que és “la crònica de la derrota del periodisme durant els anys de Mariano Rajoy com a president del govern”. “Tenia vergonya de veure companys meus rebre instruccions precises de la Moncloa abans d'anar a una tertúlia”, relata. Considera que la situació ha millorat una mica des de llavors i ara espera que siguin els joves periodistes els que ens clavin una bona puntada al cul i apostin per fer-ho millor, per dignificar aquesta professió fantàstica. —